

om de end, som den ærede Ordfører udtrykte sig, kunde udskydes, dog vilde gjøre deres fulde Nytte og gjøre Nytte tidligere, naar vi nu paaabegyndte dem. Den ærede Ordfører gjorde udtryffeligt den Bemærkning, at, hvad der kunde spares eller udsættes, mente det ærede Udvalg, det var bedst at spare eller udsætte. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ærede Udvalg har været overordentlig økonomisk med Hensyn til de overordentlige Udgifter til Krigsministeriet. Efter den mig foreliggende Opgjørelse er der gennemsnitlig i de Aar, der ere forløbene, siden Hærløven blev vedtagen, bevilget paa Finantslov og Tillægsbevillingslov til ekstraordinære Udgifter paa Krigsministeriets Budget 1,650,000 Kr. Det ærede Udvalg foreslaar i Aar at gaa ned til et Beløb af 433,000 Kr. Jeg tror altsaa, at jeg med Føje kan betegne Finantsudvalget for i Aar som ualmindelig økonomisk. Betynderlig nok er det, at det Hærløve, som i Aar er forlangt af Krigsministeren til overordentlige Udgifter for Hæren, ganske paaafaldende nærmer sig til Gjennemsnittet for samtlige de forløbene 11 Aar, idet der paa Krigsministeriets Budget er forlangt som overordentlige Udgifter 1,682,000 Kr., medens Gjennemsnittet for alle de paaagjældende Aar er 1,650,000 Kr. Jeg tror altsaa, at saavel Hensynet til Statskassens virkelige nuværende Evne til at præstere Udgifter som Hensynet til, hvad man i en Række af Aar har fundet det forsaarligt at bevilge til overordentlige Udgifter til Hæren, altsaa saavel Blikket paa Nutiden som Tilbageblikket paa Fortiden, maa kunne bevæge det ærede Udvalg til at opgive sin finantsielle Betænelighed ved at bevilge større Beløb end det, som det i Diebliffet har fundet at være passende.

N. P. Jensen: Forinden jeg gaar over til at omtale de stillede Ændringsforslag, skal jeg tillade mig at fremsætte en almindelig Bemærkning.

Jeg beklager i høieste Grad, at det ikke er lykkedes at gennemføre Hærløvens Revision. Jeg beklager det, fordi man derved ikke har faaet afhjulpet de Mangler, som jo dog Alle erkjende klæbe ved Hærløven; jeg beklager det for Hærens Skyld, thi det er en Selsfølge, at, naar den bliver behandlet paa den Maade, kan den ikke gaa frem, men maa gaa tilbage. Men derfor er det ikke min Mening at tilraade det høie Thing i Diebliffet at vedtage det af den høitærede Krigsminister forelagte Hærløvsforslag, idet jeg ikke ganske kan se saa rolig paa Forholdene udadtil som den høitærede Udenrigsminister forleden Dag. Jeg tror, at de rumme en Fare; jeg tror, man bør gjøre her, hvad man altid bør gjøre, nemlig forberede sig paa at møde en saadan Fare, og da det foreliggende Forslag vil medføre paa enkelte Omraader, f. Ex. Rytteriets, en fuldstændig Omorganisation, nærer jeg Frygt for netop i dette

Diebliff, hvor Ingen veed, naar Faren truer, at gaa ind paa et saadant Forslag. Men selv om vi ikke ere i Stand til at gennemføre Hærløvsforslaget i sin Helhed, forekommer det mig dog, at der er visse Foranstaltninger, som bør træffes, nemlig de, vi Alle ere enige om, at de kunne bidrage til i høi Grad at fæstne det Bestaaende. Der er jo saadanne enkelte Omraader, hvor der ingen Menighed er mellem Høie og Venstre, og jeg skal nævne dem. Vi have været enige om at indføre Regimentsinddelingen ved Fodfolket, forandre Reservereskadronerne ved Rytteriet til Simeeskadroner og at organisere Feltartilleriet i Afdelinger. Men da vi ere enige herom, hvorfor da ikke foretage disse Forandringer? Man vil maasse fra det ærede Flertals Side sige: Det er dog et urimeligt Forlangende, at vi skulle gaa ind paa Alt, hvad der fra vor Side er en Indrømmelse, uden at man paa samme Tid vil gjøre nogenformelst Indrømmelse med Hensyn til, hvad vi have forlangt: Indskrænkning i Æneskettidens Lengde, Indskrænkning af Kadreerne og saa meget Andet. Dertil vil jeg dog sige: Det er ikke saa urimeligt er bda. Naar man som vi ere opammede med Grindringen om 1807 og have oplevet 1848 og 1864, og deraf have lært, hvad der følger af, at man ikke er rustet, naar Faren staar for Døren, turde der maasse være Anledning til at spørge alvorlig, om der dog ikke, selv om vi ikke kunne blive enige om at gennemføre det Store og Hele i Diebliffet, er Omraader, hvor vi kunne mødes og se at fæstne Noget af det, der nu er lidt løst i Hæren. Jeg vilde derfor anse det for meget heldigt, om man havde taget disse Spørgsmaal under Overveielse i Hærløvsforslaget og set at faae en Løsning ad denne Vej, hvilket selvfølgelig vilde have influeret paa Bevillingerne under §§ 22 og 23. I første Række stiller jeg orerhovedet først og fremmest det levende Værn, thi det skal først og fremmest bruges, og derfor tillægger jeg Bevillingerne under §§ 22 og 23 mere Betydning end Bevillingerne til det døde Værn paa § 26. Hvad angaar Bevillingerne paa denne Paragraf har man sagt, at det er usforsvarligt, som denne Paragraf er bleven behandlet, naar Hensyn tages til Forholdene udadtil. Det maa dog grundes paa en fuldstændig eller delvis Misforstaaelse; thi jeg gad vidst, hvad det kan hjælpe paa Forholdene udadtil, selv om vi nu bevilge Bygningen af to Skibe, hvoraf det ene først skal være færdigt om fire Aar og det andet om to. Paa dette Omraade har man ikke Ret; men der er forlangt Bevillinger paa § 26, som have Betydning for Diebliffet, og dem maa man om mulig se at tomme overens om. Hvad angaar § 26 veed jeg meget vel, at der forrige Aar var forelagt en § 26 af væsentlig samme Indhold som den i Aar. Jeg tilraade den Gang det høie Thing at gaa ind paa Forslaget, og jeg gjorde det, fordi jeg troede det ønskeligt, at der blev gjort Forsøg i den